

NORA ROBERTS

Stralende sterren

Vertaling Els Papelard en Elco Bos

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1998 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Secret Star*
Copyright Nederlandse vertaling: © 1999 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Copyright © 1989 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *The Welcoming*
Copyright Nederlandse vertaling: © 1993 HarperCollins Holland
Vertaling: Elco Bos
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © develi / AdobeStock; © Fei Huang / GettyImages; © Ana Nogrey / Unsplash
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1464 7
ISBN 978 94 027 7139 8
NUR 302
Eerste druk mei 2024

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Het gezicht van de vrouw op het schilderij was geschapen om een man in zijn dromen te achtervolgen. Helderblauwe ogen fluisterden van seks en glimlachten veelbetekenend onder dikke zwarte wimpers. De wenkbrauwen waren volmaakt gebogen, met een koket moedervlekje naast het uiteinde van de linker. De huid was gaaf als porselein, met een vleugje roze dat precies warm genoeg was om een man te doen fantaseren dat dat vuur alleen voor hem was ontstoken. De neus was recht en sierlijk.

De sterke mond was uitnodigend gebogen en leek zacht als dons. Een vrijpostige rode verleiding, die even duidelijk wenkte als de roep van een sirene.

Het onthutsende gezicht werd omlijst door een weelderige wilde waterval van zwarte haren die over romige naakte schouders golvden. Glanzend, betoverend, vol. Het soort zijdeachtige haren waarin zelfs een sterke man zich zou verliezen terwijl zijn mond zich te goed deed aan die zachte glimlachende lippen.

Grace Fontaine, een schilderij van volmaakte vrouwelijke schoonheid.

Helaas was ze dood.

Seth keerde het schilderij de rug toe, geërgerd over het feit dat zijn ogen en gedachten het niet wilden loslaten. Nadat het forensisch team zijn onderzoek had voltooid en de lijkschouwer het lichaam had meegenomen, had hij enige tijd alleen op de plaats van het misdrijf willen doorbrengen. De krijtonttrek van een misvormde menselijke gestalte ontsierde de glanzende kastankehouten vloer.

De manier van haar dood was eenvoudig vast te stellen. Een val van de eerste verdieping, dwars door de nu versplinterde balustrade, met haar hoofd voorover op de enorme glazen tafel.

Dat ze die laatste duik niet zonder hulp had gemaakt, stond als een paal boven water.

Ze had een fantastisch huis bewoond. De hoge plafonds schiepen ruimte; zes grote dakramen lieten de roze getinte stralen van de ondergaande zon binnen. Alles was gewelfd: de trappen, de deuropeningen, de ramen. Het hout glansde, het glas fonkelde, het interieur bestond uit met zorg geselecteerd antiek.

Iemand zou grote moeite hebben de bloedvlekken te verwijderen uit de duifgrijze bekleding van de sofa.

Hij trachtte zich voor te stellen hoe het eruit had gezien vóór degenen die Grace Fontaine van de galerij had geduwd had huisgehouden.

Er zouden geen gebroken beelden of gescheurde kussens hebben gelegen. Bloemen zouden met zorg geschikt in vazen hebben gestaan, in plaats van vertrap op de oosterse tapijten te liggen.

Ze had er goed van geleefd, dacht hij. Dat had ze zich trouwens kunnen veroorloven. Op haar eenentwintigste had de bevoorrechte, verwende en losbandige wees het Fontaine-imperium geërfd. Ze had een uitstekende opvoeding genoten, was de lieveling van de society en bezorgde, naar hij vermoedde, de conservatieve en onkreukbare Fontaines van de Fontaine Department Stores hoofdbreken.

Er was zelden een week verstreken zonder een vermelding van Grace Fontaine in de societykolommen van de Washington Post of een foto in een van de glossy bladen. En gewoonlijk niet dankzij een goede daad.

De pers zou dit nieuwste, en laatste, avontuur in het leven van Grace Fontaine breed uitmeten en ongetwijfeld al haar vroegere escapades oprakelen. Het op haar negentiende poseren als pin-up-girl, de hartstochtelijke en bijzonder publieke affaire met een getrouwde Engelse lord, de flirt met een filmster uit Hollywood.

Seth herinnerde zich andere veroveringen: een Amerikaanse senator, een schrijver van bestsellers, de kunstenaar die haar portret had geschilderd, een rockster die volgens de geruchten had getracht zich van het leven te beroven toen ze hem de bons gaf.

Ze had in haar korte leven heel wat mannen versleten. Grace Fontaine was op haar zesentwintigste gestorven.

Het was Seths taak om niet alleen uit te vinden hoe, maar ook door wiens hand en waarom.

Het waarom lag voor de hand: de Drie Sterren van Mithra – een vermogen aan blauwe diamanten, de wanhoopsdaad van een vriendin, en hebzucht.

Seth liep fronsend de trap op naar de eerste verdieping, in gedachten de gebeurtenissen opsommend die hem hierheen hadden gebracht. Omdat hij sinds zijn jeugd belangstelling had gehad voor mythologie waren de Drie Sterren hem niet onbekend. Ze vormden het onderwerp van legenden, en waren ooit gezet geweest in een gouden driehoek in de handen van een beeld van de god Mithra.

Eén steen voor liefde, één voor kennis, en één voor barmhartigheid. Volgens de mythe verwierf de eigenaar van de Sterren de macht van de god, alsmede onsterfelijkheid.

Logisch gesproken was dat natuurlijk flauwekul. Was het echter niet merkwaardig dat hij de laatste tijd had gedroomd van schitterende blauwe stenen, een somber, in mist gehuld kasteel, een kamer vol glinsterend goud? En een man met doodsbleke ogen, een vrouw met het gezicht van een godin.

En zijn eigen gewelddadige dood.

Seth schudde het onbehaaglijke gevoel dat die herinnering oproep van zich af. Hij moest zich op feiten baseren. Het was een feit dat drie blauwe diamanten, elk meer dan honderd karaat, het losgeld van zes koningen waard waren. En dat iemand ze in bezit wilde krijgen, en niet schroomde te doden om zijn doel te bereiken.

De lijken stapelden zich op als brandhout, dacht hij, door zijn donkere haren strijkend. Thomas Salvini opende de rij. Hij was mede-eigenaar van de firma Salvini, juwelenexperts die waren gecontracteerd door het Smithsonian Instituut om de echtheid van de drie stenen te toetsen en ze te taxeren. Er bestonden aanwijzingen dat Thomas Salvini en zijn tweelingbroer Timothy geen genoeg hadden genomen met toetsen en taxeren. Ruim een miljoen in contant geld wees op andere plannen – alsmede een klant die de Sterren voor zichzelf wilde hebben.

Daarbij kwam de verklaring van ene Bailey James, het stiefzuster van de gebroeders Salvini, en ooggetuige van de broedermoord. Bailey, een edelsteenkundige van vlekkeloze reputatie, beweerde te hebben ontdekt dat haar stiefbroers van plan waren geweest de stenen te kopiëren, de originele te verkopen, en met de opbrengst het land te verlaten.

Ze had, zonder de politie te hebben ingelicht, haar broers bezocht en hen willen overbluffen, nadat ze twee van de stenen naar haar twee beste vriendinnen had gestuurd om ze te beschermen. De raadselachtige gedachtegang van burgers deed Seth zuchten.

De vrouw had voor haar impuls geboet, dacht hij. Ze was getuige geweest van een wrede moord, en had zelf bijna het leven erbij ingeschoten. Dagenlang had ze zich niets over het voorval, noch over wat vlak daarvoor was gebeurd, kunnen herinneren.

Hij ging Grace' slaapkamer binnen. Zijn goudbruine ogen namen onaangedaan de ruw doorzochte kamer op.

Was Bailey James toen eindelijk naar de politie gegaan? Nee. Ze had in het telefoonboek een privédetective gezocht. Seths mond verstrakte. Hij had bijzonder weinig respect en totaal geen bewondering voor privédetectives, al moest hij toegeven dat Bailey door blind toeval op een tamelijk fatsoenlijke was gestuit. Cade Parris was beter dan de meeste anderen en had – volgens Seth opnieuw door blind toeval – een spoor geroken.

Dat had hij bijna met de dood moeten bekopen. Dat bracht Seth op dood nummer twee. Timothy Salvini was nu even dood als zijn broer. Hij kon het Parris niet kwalijk nemen dat hij zich had verdedigd tegen een man met een mes, maar het uitschakelen van de tweede Salvini had de politie op een dood spoor gebracht.

Gedurende het veelbewogen weekend van onafhankelijkheidsdag had de andere vriendin van Bailey James zich in het gezelschap van een premiejager schuilgehouden. Seth wreef over zijn ogen en leunde vermoeid tegen de deurpost.

M.J. O'Leary. Hij zou haar binnenkort persoonlijk ondervragen.

Bovendien moest hij haar en Bailey James vertellen dat hun vriendin Grace dood was.

O'Leary was in het bezit van de tweede Ster en was sinds zaterdagmiddag ondergedoken met de premiejager, Jack Dakota. Hoewel het nu pas maandagavond was, waren M.J. en haar metgezel erin geslaagd een aantal punten – inclusief nog drie lijken – te scoren.

Seth dacht na over de domme en weerzinwekkende borgsteller die niet alleen Dakota de valse opdracht had gegeven om M.J. op te brengen, maar ook bijverdiende met chantage. De ingehuurd gorilla die M.J. had achtervolgd, waarschijnlijk een lid van een van zijn afpersingsbenden, had hem vermoord. Vervolgens hadden ze op een door regen glad geworden weg erg veel pech gehad.

Dat leverde de politie nog een dood spoor op.

Grace Fontaine was waarschijnlijk het derde. Hij verkeerde in het ongewisse over wat haar lege huis en gehavende bezittingen hem konden vertellen. Door grondig en oplettend te werk te gaan, zou hij echter de antwoorden vinden. Hij geloofde in orde en in wetten. Hij geloofde onvoorwaardelijk in gerechtigheid.

Seth Buchanan was een politiemans van de derde generatie, en had zich dankzij een aangeboren aanleg voor politiewerk, een bijna angstaanjagend geduld, en objectiviteit opgewerkt tot de rang van inspecteur. Zijn ondergeschikten respecteerden hem. Sommigen waren heimelijk bang voor hem. Hij was zich ervan bewust dat men dikwijls over hem sprak als de Machine, maar daar nam hij geen aanstoot aan. Voor emoties, temperament, verdriet en de schuldgevoelens waaraan gewone burgers zich konden overgeven, was in zijn werk geen plaats.

Indien hij werd beschouwd als gereserveerd, zelfs koud en gevoelloos, dan vatte hij dat op als een compliment.

Hij keek vanuit de deuropening naar zijn reflectie in de spiegel met mahoniehouten lijst aan de andere kant van de slaapkamer. Hij was lang en goedgebouwd, met ijzeren spieren onder een donker colbertje. Omdat hij alleen was, had hij zijn stropdas losgemaakt. Zijn verwarde donkere haren waren vol en dik, en goldden

een beetje. Zijn strakke gezicht had vierkante kaken en een getaan-
de kin.

Zijn neus was jaren geleden, toen hij nog gewoon agent was, ge-
broken geweest, wat zijn gezicht een ruig aanzien gaf. Zijn mond
was hard en sterk, en glimlachte zelden. Zijn ogen, met de donker-
gouden kleur van een oud schilderij, waren koel, onder rechte zwarte
wenkbrauwen.

Aan een van zijn brede handen droeg hij de ring die zijn vader
had toebehoord. De zware gouden band droeg de woorden Dien en
Bescherm.

Seth vatte beide opdrachten serieus op.

Hij bukte en pakte een bundeltje rode zijde van de wanordelijke
stapel kleding op de vloer. Zijn vereelde vingertoppen streken over
de rode stof. De ochtendjas paste bij het korte nachthemd dat het
slachtoffer had gedragen.

Hij wilde slechts aan haar denken als het slachtoffer, niet als de
vrouw op het schilderij, en zeker niet als de vrouw in die nieuwe,
verwarrende dromen die zijn slaap verstoorden. Het ergerde hem
dat zijn gedachten voortdurend afdwaalden naar dat opvallende
gezicht en de vrouw erachter. Ze moest onweerstaanbaar zijn ge-
weest, onvergetelijk, gevaarlijk.

Had ze dat zijden niemendalletje aangetrokken voor een man?
Had ze iemand verwacht? Had ze zich voorbereid op een hartstoch-
telijke avond?

En waar was de derde Ster? Had haar bezoeker hem gevonden
en meegenomen? De kluis in de bibliotheek was opengebroken en
leeggehaald. Het lag voor de hand dat ze een voorwerp van zo grote
waarde veilig had opgeborgen. Toch was ze van de eerste verdie-
ping gevallen.

Was ze gevluht? Had hij haar achtervolgd? Waarom had ze
hem binnengelaten? De stevige sloten op de deuren waren niet ge-
forceerd. Was ze zo roekeloos geweest dat ze, slechts gekleed in een
dun zijden nachthemd, de deur had geopend voor een vreemde?

Of had ze hem gekend?

Misschien had ze opgescheept over de diamant, de steen zelfs aan hem laten zien. Had passie plaatsgemaakt voor hebzucht? Was een woordenwisseling uitgelopen op een gevecht, een worsteling, een val? Was daarna, als dekmantel, het huis vernield?

Het leek mogelijk. Haar dikke adresboek lag beneden. Hij zou alle namen natrekken, en het lege huis in Potomac, Maryland, centimeter voor centimeter laten uitkammen.

Nu moest hij echter mensen bezoeken, tragisch nieuws brengen, en verbanden leggen. Hij zou een van de vriendinnen van Grace Fontaine, of een familielid, moeten vragen het lichaam officieel te identificeren.

Het speet hem dat iemand die om haar had gegeven dat verminkte gezicht moest zien.

Hij liet de zijden ochtendjas vallen en wierp een laatste blik op de kamer met het enorme bed, de vertrapte bloemen, en de antieke flesjes die glinsterden als kostbare edelstenen. Hij wist al dat de geur hem zou achtervolgen, net als dat volmaakte gezicht op het olieverfschilderij.

Toen hij terugkwam, was het donker. Het was echter niet ongewoon dat hij tot laat in de avond werkte. Seth had buiten zijn werk geen noemenswaardig leven, had nooit geprobeerd er een op te bouwen. De vrouwen die hij in het sociale verkeer of op het romantische vlak ontmoette, waren zorgvuldig, zelfs berekenend gekozen. De meesten konden de eisen van zijn werk slecht verdragen, zodat de relatie zelden lang standhield. Omdat hij wist hoe moeilijk en frustrerend die eisen aan tijd, energie en hart waren voor degenen die wachtten, was hij voorbereid op klachten, pruilen, en zelfs beschuldigingen van de zich verwaarloosd voelende vrouwen.

Dus deed hij nooit beloften en woonde hij alleen.

Hij wist dat hij op de plaats van het misdrijf weinig kon utruchten. Hij had achter zijn bureau moeten zitten, of naar huis moeten gaan om zijn gedachten te ordenen. Het huis had hem echter teruggeroepen. Of liever gezegd de vrouw, het gezicht op het schilderij.

Hij had zijn auto in de bocht van de oprit laten staan en was te voet verdergegaan naar het huis dat werd beschermd door hoge oude bomen en keurig geknipte struiken. Hij had zichzelf binnengelaten en het licht in de hal aangedaan.

Zijn mannen waren al begonnen met het eentonige huis-aan-huisonderzoek in de villawijk, hopen dat iemand in een van de naburige huizen iets had gehoord of gezien.

Het werk van de lijkschouwer vorderde slechts langzaam. Dat viel echter te begrijpen. Het was een feestdag, en de bezetting was teruggebracht tot het minimum. Officiële rapporten zouden langer op zich laten wachten.

Niet de rapporten, of het gebrek eraan, plaagden echter zijn gedachten toen hij naar het portret boven de betegelde schouw liep.

Grace Fontaine was geliefd geweest. Hij had de diepte van vriendschap onderschat, maar ze gezien in de geschokte gezichten en het verdriet van de twee vrouwen die hij zojuist had bezocht. Er had een sterke band bestaan tussen Bailey James, M.J. O'Leary en Grace. Het speet hem oprecht dat hij hen het slechte nieuws zo ongezoeten had moeten meedelen.

Ik betreur uw verlies.

Woorden die politiemannen bezigden om de dood – dikwijls gewelddadig, altijd onverwacht – waarmee zij leefden, te verbloemen. Hij had die woorden gezegd zoals zo dikwijls in het verleden, en de tengere blondine en de roodharige vrouw zien instorten.

Hij had de twee mannen die zich hadden opgeworpen als hun beschermers, niet nodig gehad om hem te vertellen dat hij hen alleen moest laten met hun verdriet. Die avond was niet de geschikte tijd voor een ondervraging. Niets zou door dat dikke gordijn van verdriet heen dringen.

Grace Fontaine was geliefd geweest, dacht hij opnieuw, in de opvallende blauwe ogen kijkend. Niet domweg begeerd door mannen, maar bemind door twee vrouwen. Wat ging er schuil achter die ogen, achter dat gezicht? Wat had zo'n onvoorwaardelijke vriendschap opgeroepen?

‘Wie was je in vredesnaam?’ fluisterde hij. Het antwoord bestond slechts uit die vrijpostige, uitnodigende glimlach. ‘Te mooi om echt te zijn. Te bewust van je eigen schoonheid om zacht te zijn.’ Zijn zware stem, rauw van vermoeidheid, echode door het lege huis. Hij stak zijn handen in zijn zakken. ‘Te dood om je dat aan te trekken.’

Hoewel hij zich had afgewend van het portret, had hij het onbehaaglijke gevoel dat haar ogen hem taxerend opnamen.

Hij had nog geen contact gehad met haar naaste familie, de tante en oom in Virginia die haar na de dood van haar ouders hadden grootgebracht. De tante bracht de zomer door in een villa in Italië en was die avond onbereikbaar.

Villa's in Italië, blauwe diamanten, olieverfschilderijen boven met saffierblauwe tegels betegelde open haarden. Die wereld was ver verwijderd van zijn kleinburgerlijke opvoeding en van het leven dat hij door zijn loopbaan had aangenomen.

Geweld maakte echter geen onderscheid des persoons.

Hij zou ten slotte teruggaan naar zijn kleine huisje op zijn kleine lapje grond, te midden van dozijnen eendere kleine huisjes. Hoewel het leeg zou zijn, omdat hij nooit een vrouw had gevonden die hem bewoog zelfs die kleine privéruimte te delen, zou het voor hem klaarstaan.

Dit huis had echter, ondanks zijn glimmende hout en fonkelende glas, zijn glooiende gazon, glinsterende zwembad en gesnoeide struiken, zijn meesteres niet beschermd.

Hij liep om de grimmige krijtomtrek op de vloer heen en beklom opnieuw de trap. Hij was nerveus. Dat kon hij het beste bestrijden door te werken.

Misschien had een vrouw met een leven zo rijk aan gebeurtenissen die gebeurtenissen – en haar oordeel erover – in een dagboek beschreven.

Zorgvuldig doorzocht hij haar slaapkamer, zich voortdurend bewust van de zwoele geur die ze had achtergelaten.

Hij had zijn stropdas afgedaan en in zijn zak gestopt. Het gewicht

van het wapen in zijn schouderholster was zo vertrouwd dat hij het niet merkte.

Zonder gewetensbezwaren doorzocht hij haar laden, hoewel die grotendeels leeg waren omdat hun inhoud door de kamer was verstrooid. Hij zocht onder en achter de laden, en onder het matras.

Grace Fontaine had genoeg kleren bezeten om een modellenbureau te kleden, en had een voorkeur gehad voor zachte stoffen. Zijde, kasjmier, satijn, dunne geruwde wol. Felle kleuren, met een voorliefde voor blauw.

Waarom ook niet, gezien de kleur van haar ogen?

Hij betrapte zichzelf erop dat hij zich afvroeg hoe haar stem had geklonken. Zou die bij haar zwoele gezicht hebben gepast, hees, laag en verleidelijk zijn geweest? Zo stelde hij zich haar stem voor, donker en sensueel als de geur die in de lucht hing.

Haar lichaam had bij haar gezicht en de geur gepast, overpeinsde hij, in haar manshoge klerenkast kijkend. Natuurlijk had ze de natuur daarbij een handje geholpen. Hij vroeg zich af waarom een vrouw zich genoopt voelde om siliconen aan haar lichaam toe te voegen om een man te verlokken, en wat voor soort man dat zou verkiezen boven een natuurlijke vorm.

Hij gaf de voorkeur aan oprechte vrouwen. Dat was waarschijnlijk een van de redenen waarom hij alleen woonde.

Hoofdschuddend bekeek hij de kleren die nog in de kast hingen. Zo te zien had zelfs de moordenaar zijn geduld verloren. De kleerhangers waren opzij geschoven, maar hij had niet de moeite genomen ze uit de kast te halen.

Seth schatte dat het aantal schoenen de tweehonderd paar overschreed. Eén muur met planken was kennelijk speciaal ingericht voor handtassen. Die waren echter uit hun gleuven gehaald, openge scheurd en doorzocht.

Een andere kast bevatte truien, shawls en namaakjuwelen. Hij nam aan dat ze ook meer dan genoeg echte glimmers bezat, die waarschijnlijk in de nu lege safe beneden hadden gelegen of zich in een bankkluis bevonden.

Dat zou hij de volgende ochtend meteen nagaan.

Ze had van muziek gehouden, dacht hij, de draadloze luidsprekers onderzoekend. In ieder vertrek bevonden zich luidsprekers, en de vloer van het woongedeelte beneden was bezaaid geweest met cd's, cassettes, en oude langspeelplaten. Ze had een veelzijdige smaak: alles van Bach tot B-52.

Had ze veel avonden alleen doorgebracht, luisterend naar muziek? Had ze wel eens voor die chique open haard gezeten met een van de honderden boeken uit haar bibliotheek?

Hij zag haar voor zich, gekleed in het rode nachthemd, haar fraaie benen opgetrokken. Een glas cognac, zachte muziek, het licht van de sterren door de dakramen.

Hij kon haar zien opkijken en haar haren uit haar gezicht zien strijken, zag haar lippen krullen in een glimlach. Ze legde het boek weg en stak uitnodigend een hand uit.

Toen zijn hart sneller ging kloppen, vloekte hij. Dood of levend, de vrouw was een heks. En die verdraaide stenen schenen, hoe absurd ook, haar macht slechts te vergroten.

Hij verdeed zijn tijd, dacht hij terwijl hij opstond. In plaats daarvan kon hij beter teruggaan naar het bureau en aan de lijkschouwer de geschatte tijd van overlijden vragen. Hij moest de telefoonnummers in het adresboekje van het slachtoffer bellen.

Bovenal moest hij weg uit dat huis, dat rook naar die vrouw. En eruit blijven, besloot hij, tot hij zeker wist dat hij zijn ongerijmde fantasieën kon beteugelen.

Zich ergerend over zijn gebrek aan objectiviteit liep hij de slaapkamer uit. Hij was halverwege de trap toen een beweging zijn aandacht trok. Zijn hand gleed naar zijn wapen, maar het was al te laat.

Langzaam liet hij zijn hand weer zakken. Hij bleef stokstijf staan en keek naar beneden. Niet het op zijn hart gerichte automatische pistool hield hem echter aan de grond genageld, maar het feit dat het werd vastgehouden door de hand van een dode vrouw.

De dode vrouw ging in het licht van de kroonluchter staan. ‘U bent een slordige dief, en stom op de koop toe.’ Haar opvallende blauwe ogen keken hem strak aan. ‘Waarom geeft u me niet één goede reden waarom ik u niet zou neerschieten voor ik de politie waarschuw?’

Voor een geest beantwoordde ze volmaakt aan zijn eerdere fantasie. De stem was warm en hees, en verbijsterend levend. En voor een onlangs overledene waren haar wangen bijzonder rood van woede. Seth verloor niet dikwijls zijn tegenwoordigheid van geest, maar nu staaarde hij met open mond naar de vrouw in witte zijde, de glinsterende edelstenen aan haar oren, en het glimmende zilverkleurige pistool in haar hand.

Zichzelf tot de orde roepend, zei hij met vaste stem: ‘Ik bèn de politie.’

Haar lippen krulden sarcastisch. ‘Natuurlijk, knappe vent. Wie anders dan een overwerkte wijkagent zou rondsluipen door een afgesloten huis waar niemand thuis is?’

‘Ik ben geen wijkagent. Ik ben Buchanan. Inspecteur Seth Buchanan. Als u uw wapen een beetje naar links richt, zal ik u mijn penning laten zien.’

‘Dolgraag.’ Hem strak aankijkend, bewoog ze langzaam de loop van het pistool naar links. Haar hart bonsde van angst en woede, maar ze deed nonchalant een stap naar voren toen hij twee vingers in zijn zak stak. De penning zag er echt uit, dacht ze. Wat ze althans kon zien van het omhooggehouden legitimatiebewijs met het gouden schild op de flap.

Het werd haar nog banger te moede dan toen ze bij het oprijden van de oprit de onbekende auto en de lichten in haar lege huis had gezien.

Ze keek van de penning naar zijn gezicht. Hij zag er inderdaad eerder uit als een politieman dan als een misdadiger. Op een conventionele manier was hij erg aantrekkelijk. Het stevige lichaam met de brede schouders en smalle heupen leek meedogenloos gedisciplineerd.

De koele goudbruine ogen, die alles tegelijk schenen te zien, behoorden óf aan een agent óf aan een misdadiger toe. In beide gevallen dus aan een gevaarlijke man.

Gevaarlijke mannen trokken haar gewoonlijk aan, maar in deze eigenaardige situatie was ze niet in een ontvankelijke stemming.

‘Oké, Buchanan, inspecteur Seth, waarom vertelt u me niet wat u in mijn huis uitvoert?’ Ze dacht aan wat zich in haar handtas bevond – wat Bailey haar een paar dagen geleden had gestuurd – en voelde zich steeds minder op haar gemak. ‘Gaat die penning vergezeld van een bevel tot huiszoeking?’

‘Nee.’ Hij zou zich aanzienlijk beter hebben gevoeld als ze het pistool had neergelegd. Desondanks had hij zichzelf weer in de hand. Hij liep verder de trap af. ‘U bent Grace Fontaine.’

Hij stak zijn penning weer in zijn zak, terwijl zijn ondoorgronde-lijke blik over haar gezicht gleed. Hij bracht zich haar gelaatstrekken in herinnering, dacht ze geërgerd. Hij prentte zich onderschei- dingsteken in. Wat was er in vredesnaam aan de hand?

‘Ja, ik ben Grace Fontaine. Dit is mijn eigendom, mijn huis. En aangezien u hier bent zonder een bevel tot huiszoeking, pleegt u huisvredebreuk. Omdat het overbodig lijkt de politie te waarschu- wen, zal ik mijn advocaat opbellen.’

Hij hield zijn hoofd schuin en ving een vleugje van haar parfum op. Misschien kwam het door het onwelkome effect daarvan dat hij plompverloren zei: ‘Ms. Fontaine, voor een dode vrouw ziet u er ver- draaid goed uit.’

Ten antwoord trok ze een wenkbrauw op. ‘Als dat politiehumor is, moet u het voor me vertalen.’

Het ergerde hem dat ze hem die onprofessionele opmerking had ontlokt. Behoedzaam tilde hij zijn hand op om de loop van haar pistool verder naar links te duwen. ‘Mag ik?’ vroeg hij. Voor ze kon antwoorden, had hij het wapen uit haar hand getrokken en het magazijn verwijderd. Omdat het niet het juiste moment was om haar te vragen of ze een vuurwapenvergunning had, overhandigde hij haar het lege pistool, waarna hij het magazijn in zijn zak stopte.

‘Het is verstandiger een wapen met beide handen vast te houden,’ zei hij luchtig. ‘En niet binnen andermans bereik te komen indien u het wilt behouden.’

‘Bedankt voor de les in zelfverdediging.’ Duidelijk geërgerd, opende ze haar handtas om het pistool op te bergen. ‘U hebt echter mijn eerste vraag nog niet beantwoord, inspecteur. Wat voert u hier uit?’

‘Er heeft een incident plaatsgevonden, Ms. Fontaine.’

‘Een incident? Nog meer politietaal?’ Ze blies een haarlok uit haar gezicht. ‘Is er ingebroken?’ Haar ogen gleden naar de achter de hal gelegen woonkamer. ‘Een beroving?’ Door de overwelfde doorgang zag ze een omgevallen stoel en gebroken aardewerk. Vloekend liep ze langs hem heen.

Hij greep haar arm om haar tegen te houden. ‘Ms. Fontaine –’

‘Houd uw handen thuis,’ snauwde ze. ‘Dit is mijn huis.’

Hij liet haar echter niet los. ‘Dat weet ik. Wanneer was u hier voor het laatst?’

‘Ik zal een verklaring afleggen nadat ik heb bekeken wat er wordt vermist.’ Ze deed nog twee stappen en overzag de wanorde. ‘Ze hebben behoorlijk huisgehouden. Mijn schoonmaakdienst zal dit niet op prijs stellen.’

Ze keek naar Seths vingers om haar arm. 'Test u mijn biceps, inspecteur? Ik ga er prat op dat ze hard zijn.'

'Uw spieren zijn in orde.' Naar wat hij in de dunne ivoorkleurige lange broek kon zien zelfs meer dan dat. 'Wilt u alstublieft mijn vraag beantwoorden, Ms. Fontaine? Wanneer was u voor het laatst thuis?'

'Hier?' Ze trok haar elegante schouders op. Haar gedachten waren bij de ergerlijke nasleep van een inbraak. Ze moest haar verzekeringsagent opbellen, een schadeclaim indienen, verklaringen afleggen. 'Woensdagmiddag. Ik ben een paar dagen de stad uit geweest.' De inbraak schokte haar meer dan ze wilde toegeven. Haar eigendommen waren betast en meegenomen door onbekenden. Ze glimlachte echter innemend. 'Maakt u geen aantekeningen?'

'Straks. Wie verbleef hier tijdens uw afwezigheid?'

'Niemand. Ik heb nooit logés wanneer ik niet thuis ben. Wilt u me nu verontschuldigen...?' Ze rukte haar arm los en liep de hal door naar de woonkamer. In de doorgang bleef ze staan. 'Lieve hemel,' riep ze kwaad, bij het zien van de ravage. 'Moesten ze per se alles breken wat niet van hun gading was?' Ze keek omhoog naar de versplinterde balustrade en vloekte. 'Wat hebben ze daarboven in vredesnaam uitgespookt? Wat is het nut van een alarminstallatie als men...'

Haar stem stierf weg toen haar blik op de krijtomtrek op de glimmende houten vloer viel. Het bloed trok weg uit haar gezicht. Zich met één hand in evenwicht houdend aan de bevlekte rugleuning van de sofa, keek ze naar de krijtlijn, de glassplinters van haar koffietafel en de opgedroogde plas bloed.

'Laten we naar de eetkamer gaan,' zei hij zacht.

Ze rechtte haar schouders. 'Wie is er gedood?' vroeg ze. 'Wie is hier gestorven?'

'Tot een paar minuten geleden was u het vermeende slachtoffer.'

Ze sloot haar ogen. 'Neem me niet kwalijk.' Ze liep met onvaste benen door de kamer, raapte een fles van de vloer en opende een kast om een glas te pakken. Daarna schonk ze een royale hoeveelheid cognac in. De eerste slok slikte ze door alsof het medicijn was.